

РЕШЕНИЕ

№ 8721

гр. София, 14.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 12.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **3960** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/ във връзка с вр. чл. 27а от Закона за закрила на детето /ЗЗД/.

Образувано е по жалба на Д. Г. М. /в качеството на родител/ срещу Заповед № ЗД/ Д-С-ЛЮ-011 от 11.04.2024г издадена от Директор на ДСП Л. с която на основание чл.33 ППЗЗД и чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 4 от Закона за закрила на детето, е настанено спешно детето Д. Д. М., с майка А. С. К. и баща Д. Г. М. в професионално приемно семейство на Р. Я. и В. Ц..

В жалбата са въведени твърдения за незаконосъобразност на атакувания административен акт. Твърди, че с майката на детето са във фактическа раздяла, Узнал за предприетата мярка впоследствие, след издаване на процесната заповед. Категорично заявява желание да се грижи за детето, което бил изявил и пред ДСП Л. след връчване на заповедта. ДСП С., на чиято територия се намира приемното семейство в което е настанено детето не му позволявали среща с Д.. Излага доводи, че в интерес на детето е да се намира в неговото семейство, а не в приемно семейство. Със заповедта било пренебрегнато желанието му като биологичен баща да се грижи за детето. ЗЗД детето отдавал приоритет детето да се отглежда в семейна среда, поради което недопустимо било да се извежда извън семейството когато може да се отглежда в семейна среда. Моли да се отмени обжалваната заповед. Претендира разноски.

Ответникът – Директор на ДСП Л. в писмено становище оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Заинтересованата страна А. С. К. не оспорва жалбата.

СГП не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото относими писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

По повод постъпил от районен инспектор от 9 РУ-СДВР сигнал в ДСП Л., че в приемната се е явила А. С. К. заедно с детето Д., която заявява, че е жертва на насилие от страна на съжителстващия с нея мъж, което се извършва в присъствието на детето, като по детето са забелязани синини, ДСП Л. се е сезирало, и след изведена необходимост от налагане на спешна мярка за закрила на детето, директорът на ДСП Л. е издал процесната Заповед № 3Д/ Д-С-ЛЮ-011 от 11.04.2024г с която на основание чл.33 ППЗЗД и чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 4 от Закона за закрила на детето, е настанено спешно детето Д. Д. М., с майка А. С. К. и баща Д. Г. М. в професионално приемно семейство на Р. Я. и В. Ц..

Заповедта е мотивирана с упражненото насилие от съжителстващия с майката мъж в присъствието на детето, неустановен контакт с бащата, липсата на роднини които желаят да поемат грижите за детето и ненамерено място за настаняване майката и детето в Кризисен център.

С молба от 15.04.2024г до Директора на ДСП Л., бащата Д. Г. М. моли детето Д. да „бъде върнато“ в неговото семейство.

Със заявления от 19.04.2024г изпратени по електронен път до ДСП С., бащата отново заявява желание да се грижи за детето Д., с подкрепата на родителите си, които от своя страна също със заявление до ДСП С. са декларирали съгласие и безусловна подкрепа на сина си Д. М. да отглежда дъщеря си Д.. Към заявленията са представени документи удостоверяващи месечен доход на бащата- удостоверение от „Кауфланд България“ЕООД, нот.акт за собственост на бащата Д. М. на апартамент находящ се в район О. купел, касови бонове за извършени покупки на детски дрехи и аксесоари, резултат от лабораторно изследване на детето.

В представения по делото с оглед законовото изискване на чл. 15 ал.6 от ЗЗДет социален доклад, Дирекция "Социално подпомагане",С. обслужаща района в който живее приемното семейство при което е настанено детето е посочено, че на 30.04.2024г Д. е предадена на бащата Д. М., който живее с родителите си /баба и дядо по бащина линия/. Детето има емоционална връзка с баща си, прегръща го. Изразено е становище, че в интерес на детето е да се отглежда от баща си в семейна среда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима подадена при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес в законоустановения срок.

По арг. от чл.27а, ал.1 във връзка с чл.27 от ЗЗДт–оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган- директор на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето, в пределите на неговата власт.

Административният акт е издаден при спазване на установената писмена форма и изискуеми реквизити /чл.59, ал.2 от АПК/. Същият отговаря и на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му чл.33 ППЗЗД, чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЗДт, а фактическите такива се съдържат в изложените мотиви към констативната част на акта.

Според чл. 27 ал.4 от ЗЗдет несъгласието на роднините или близките да отглеждат детето се удостоверява от тях с декларация по образец. Въпреки посоченото в процесната заповед, че липсват роднини които желаят да поемат грижите за детето, то по адм преписка няма приложени такива декларации. В придружителното писмо от ДСП Л. е посочено, че са проведени телефонни разговори с бабата и лелята по майчина линия, но същите отказват да поемат грижата за детето. Няма обаче, подписани от тях декларации по образец в които да е обективизирано устното им изразено несъгласие. Събраната информация за роднините по майчина линия следва да се удостовери в декларации. Неприлагането на такива декларации по см. на чл. 27 ал.4 от ЗЗдет по адм преписка, преди пристъпването към настаняване в приемно семейство сочи, че оспореният акт е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В случая процесната заповед е издадена на основание чл. 25 ал.1 т.4 ЗЗДт, а именно може да бъде настанено извън семейството дете: което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие;

Оспорената заповед обективизира едно временно разрешение на казуса, с действие до произнасянето на съда на основание чл. 28 от Закона за закрила на детето или до промяна на обстоятелства. Дали да се предприеме или не тази временна мярка е въпрос на целесъобразност. Административният орган е извършил приоритетна преценка по целесъобразност на интереса на детето по см. на пар.1 т.5 от ДР на ЗЗДт. въз основа на получения устен сигнал.

От ангажирания по делото доказателствен материал /молба от бащата от 15.04.2024 до Директора на ДСП Л. в която заявява категорично желание да се грижи за детето, както и последвалите заявления от 19.04.2024г изпратени по електронен път до ДСП С., с които бащата отново заявява желание да се грижи за детето Д., с подкрепата на родителите си, които от своя страна също със заявление до ДСП С. са декларирали съгласие и безусловна подкрепа на сина си Д. М. да отглежда дъщеря си Д./ обаче, се установяват нови факти настъпили непосредствено след издаване на процесния акт, които следва да се съобразят от съда при постановяване на съдебния акт.

Законосъобразността на акта се преценява на база посочените в него фактически и правни основания за издаването му. Органът е бил мотивиран да издаде процесната заповед, тъй като е упражнено насилие от съжителстващия с майката мъж в присъствието на детето, като по детето също са установени синини. Несъмнено това представлява опасност за живота и здравето на детето. Към момента на издаване на заповедта (11.04.2024 г.) не е бил установен контакт с биологичния баща на детето, който е във фактическа раздяла с майката при която е живеело детето. Поради което е и липсвала възможност за настаняване на детето при бащата му. След издаването на заповедта обаче, контакт с бащата е установен който заявява категорично желание и възможности да поеме грижите за детето, като има безусловната подкрепа на родителите си – баба и дядо по бащина линия.

Според чл. 25, ал. 2 ЗЗдет. настаняването на детето извън семейството се налага като мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане. В случая са били налице условията за спешност (съществува опасност за детето) на настаняването, което може изключи всички възможности за закрила в семейството, т.

е. направо да се пристъпи към настаняване извън семейството (в приемно семейство). Тук е мястото да се отбележи задължението на органа, регламентирано в чл. 33, ал. 3 ППЗЗДет., според което при спешно настаняване извън семейството проучването започва незабавно и се извършва в срок до 10 дни от издаване на заповедта. Това означава, че органът има задължение да продължи проучването след издаването на заповедта за спешно настаняване и при констатиране нови обстоятелства, водещи до промяна на мярката за закрила, следва да се издаде нова заповед съгласно изискването на чл. 33, ал. 4 ППЗЗДет. Това е така, тъй като органът действа в условията на спешност, което налага незабавно произнасяне при оскъдна информация и именно последващото установяване на факти би могло да промени взетата мярка за закрила.

Установи се по делото, че непосредствено след издаване на заповедта е установен контакт с бащата, който изявява твърдо и категорично желание да се грижи за детето и има възможности за това. Това са все факти, които не са преценени от органа по реда на чл. 33, ал. 3 ППЗЗДет. и същите дават основание на детето да се отглежда в семейна среда и по - точно с баща си. Съобразно чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, като съобразно ал.2 от същата разпоредба установяването на нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. В рамките на настоящото бързо производство по чл. 27а от ЗЗДет. съдът счита, че предпоставките за настаняване извън семейството към датата на издаване на заповедта са били налице, поради наличието на безспорни доказателства за необходимостта от предприемане на тази крайна мярка, но понастоящем същите са отпаднали. По смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК факти от значение за делото могат да бъдат само тези, които са настъпили след издаването на акта и които с обратна сила променят правното значение или отменят съществуването на фактите, въз основа на които органът е взел решението си. Точно такъв е конкретният случай – бащата след като е научил за предприетата мярка за закрила и към момента заявява желание и възможности да се грижи за детето си. Тези релевантни факти са установени по делото след издаване на обжалвания акт, като съобразно разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК водят до извод за незаконосъобразност на оспорения административен акт към момента на приключване на устните състезания, поради отпадане на предпоставките за настаняване на детето в приемно семейство. Законът за закрила на детето отдава приоритет детето да бъде отгледано в неговата семейна среда, като в изключителни случаи то може да бъде настанено извън семейството, ако важни причини налагат това и такива причини законът изрично е уредил в хипотезата на чл. 25 от същия закон. Семейството по правило осигурява най - добрата среда за отглеждане и възпитание на детето, затова външната интервенция, осъществявана от органите за закрила, следва да е насочена към оказване на подкрепа на семействата и за приобщаването им към общността, а не за извеждане на детето от семейната среда. Извеждането на детето от семейството следва да се използва само като крайна мярка.

Категорично недопустимо е да се извежда дете от семейството, когато е възможно детето да се отглежда в семейна среда от другия родител, който изразява желание да полага грижи за детето. В настоящият случай детето има баща, изразяващ желание да отглежда и да се грижи за него. В същото време се установи, че бащата има необходимите жилищни и финансови условия, както и подкрепата на родителите си. Тези факти са настъпили след издаването на акта и следва на основание чл. 142,

ал. 2 АПК да се вземат предвид от съда. Същите е следвало по реда на чл. 33, ал. 3 ППЗЗДет. да се отчетат от органа и на основание чл. 33, ал. 4 ППЗЗДет. да издаде нова заповед. Тази нова заповед следва да е съобразена с новите факти и обстоятелства, налагащи мярка за закрила в семейна среда.

Съдебната практика сочи, че изключението за преценка наличието на нови факти от значение за делото към един по-късен момент, а именно към момента на приключване на устните състезания по чл. 142, ал. 2 АПК, в случая е приложимо, тъй като установените нови факти са от значение за делото и имат спрямо спорното правоотношение значение на юридически или доказателствени факти, или иначе казано - променя се с обратна сила фактическата обстановка при издаване на акта. Съдът намира, че с издаването на оспорената заповед, с която се отделя детето от баща му и от другите роднини по бащина линия по никакъв начин не се осигурява интереса на детето, а напротив, това би оказало отрицателно влияние върху него и би го поставило в риск, като въздейства върху емоционалното му и личностно развитие. Следва да се има предвид и категоричното желание на бащата да се грижи за детето. Ако органът беше осъществил връзка с бащата преди издаване на заповедта, то не би издал процесния акт. Желанието и възможностите на бащата да се грижи за Д. следва да бъдат ценени с оглед разпоредбата на чл. 142 ал.2 АПК. Отделянето на едно четири годишно дете от семейството и настаняването му в приемно семейство в никакъв случай не е в негов интерес, без да са изчерпани всички останали възможности за закрила в семейната среда.

Обжалваната заповед следва да се отмени, тъй като към момента на издаването ѝ се е налагало предприемане на спешна мярка, но понастоящем няма основания за предприемане такава.

Относно разноските: С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените в производството разноски, а именно държавна такса в размер на 10 лева и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-011/11.04.2024 г., издадена от Директор на ДСП – Л..

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане да заплати на Д. Г. М. разноски в размер на 1010 лв. на осн. чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: